



Србију нико не угрожава споља да би у чланству НАТО тражила гаранције за своју безбедност. А и уколико би икада била угрожена споља, НАТО не би био на њеној страни. Током југословенске кризе и током агресије 1999. године чланице НАТО су биле ослонац, односно, савезник сепаратиста, исламског, албанског и неоусташког екстремизма, радећи активно на дробљењу српске нације и на слабљењу и територијалном смањивању Србије.

НАТО је нанео Србији и срском народу огромну штету од које ће се тешко опоравити у догледно време. Пре било каквог разматрања даље сарадње, Србија би требало да затражи накнаду ратне штете од чланица Алијансе. Да то питање уврсти у дневни ред без страха што ће бити одбијена.

НАТО тежи да Србију увуче, да је стави под потпуну контролу из својих геостратешких интереса: први је да консолидује свој продор на Исток - према Русији, Каспијском басену, Сибиру и Блиском истоку; други, да обезбеди најамничке трупе за освајачке ратове изван Европе. Ти циљеви су супротни како садашњим, тако и трајним интересима Србије.

Кључне чланице НАТО – САД, Велика Британија и Немачка, свака из својих себичних интереса, – протекле три деценије третирају Србе и Србију као агресивне, реметилачке, ретроградне факторе на Балкану и у Европи. Уз велике напоре и новац произвеле су и светској јавности наметнуле представу о Србима и Србији као сатани и злу равном, ако не и већем, од наци-фашизма Адолфа Хитлера. А онда су, да би угодиле обманутој и отрованој јавности, кројиле и спроводиле политику која представља највећу срамоту за западну цивилизацију. Део те политике је и оптужба да је Србија извршила агресију на Босну и Херцеговину због чега су јој маја 1992. године уведене најсвеобухватније

„Агресивна“ Србија и „мирољубиви“ НАТО

Пише: Живадин Јовановић
четвртак, 12 децембар 2013 12:45

санкције које је Савет безбедности УН икада усвојио. Формирање и рад Хашког трибунала, формално названог „за бившу Југославију“, фактички за Србе и Србију, јесте друга битна илустрација односа НАТО (земаља) према Србији и Србима.



„После 5. Октобра 2000. НАТО (чланице) промениле су свој однос према властима које су формирале по њиховом укусу и које се све до данашњег дана карактеришу као „прозападне“, закључен је низ споразума као што је споразум о слободном транзиту трупа НАТО преко територије Србије (Вук Драшковић – Јап де Хоп Схефер), споразум о (дипломатском) статусу америчких трупа у Србији (Тадић – Кондолиза Рајс), познат као СОФА-споразум, потписано је приступање Партнерству за мир (Борис Тадић), почињу заједничке војне вежбе, школовање официра ВС у америчким и НАТО школама, учешће контингената ВС у мировним мисијама којима руководи НАТО, или поједине његове чланице. Међутим, суштински однос неповерења, притисака и уцена према Србији, према њеним легитимним интересима, посебно у вези са статусом Косова и Метохије („нормализација односа“), од стране НАТО и њених чланица тешко да се променио. Штавише, из западних „аналитичких“ и „научних“ кухиња, финансираних од кључних чланица НАТО, тече процес ревизије историје где су Срби и Србија предмет „посебне“ обраде.

Тако се, на пример, и 100-годишњица почетка Првог светског рата користи као повод да се Србија и српски народ учине одговорним за ту историјску катаклизму у којој је Србија изгубила трећину становништва за одбрану своје и слободе других европских народа! Да се сарајевски атентат искористи као доказ континуитета агресивне, реметилачке, па чак и „терористичке генетике“ српског народа! Чијим и каквим циљевима треба да послуже такве гнусне, расистичке оптужбе? Да ли се и тим најновијим подметачинама Србија упућује да закључи да једино уласком у НАТО и безрезервним прихватањем његове „мирољубиве“ и „хуманитарне“ мисије може да опере перцепцију о својој агресорској и реметилачкој природи? Хоће ли и НАТО захтевати да се Србија извини што је изазвала „хуманитарну интервенцију“ са хиљадама људи, жена и деце страдалих од „паметних“ ракета НАТО, са хиљадама тона бомби, крстарећих ракета, пројектила са радио-активним отпадом, касетним, графитним и другим бомбама?

„Агресивна“ Србија и „мирољубиви“ НАТО

Пише: Живадин Јовановић
четвртак, 12 децембар 2013 12:45



Чињенице су чињенице. Свака сила за времена. Историја, супротно најавама, ипак иде даље. Прикривање истине траје само историјски часак. У САД и на Западу уопште, све је више сведока, књига и докумената којима се разобличавају гнусне лажи и закулисне радње НАТО, његових лидера и кључних чланица. Закасна савест појединих актера историје новијег века јасно разоткрива антисрпски, реваншистички и осветнички карактер политике и понашања низа чланица НАТО-а. Треба ли да се понашамо као да не знамо ни да читамо, или као да не разумемо то о чему пишу и говоре западни писци, мислиоци, нобеловци, бивши, председници, премијери министри, обавештајци?!

Србија је мала, мирољубива европска земља, која се бори за поштовање међународног права, Повеље УН и Завршног документа из Хелсинкија, док је НАТО освајачки савез мултинационалног корпоративног капитала који грубо крши основне принципе међународног права. НАТО не шири цивилизацијске вредности, већ хаос, покорност, неслободу.

НАТО је реликт хладног рата, за чије постојање не постоје цивилизацијски оправдани разлози. Као творевина прошлости која данас тежи да силом одржи униполарни поредак, да терет светске кризе превали на леђа земаља богатих енергентима и стратешким минералима, НАТО је постао кочница историјски неминовном тренду ка мултиполаризацији и демократизацији међународних односа. Таква „мисија“ представља извор великих опасности по светски мир и безбедност. Ранији „трећи свет“ (БРИКС, Шангајски савез, Група 20, ПНЗ) не мири се са неоколонијалним, експлоататорским и другим хијерархијски постављеним доктринама. Отпор политици силе расте корак по корак, али незадрживо. Штета што Европа у томе заостаје, што имитира Великог брата. Њен избор, њене последице.

„Агресивна“ Србија и „мирољубиви“ НАТО

Пише: Живадин Јовановић
четвртак, 12 децембар 2013 12:45

Чланство Србије у НАТО захтевало би убрзану примену стандарда НАТО у техници, наоружању и војној инфраструктури, што би довело до повећања спољног дуга Србије за више милијарди долара. Како је Србија са спољним дугом од око 37 милијарди долара већ одавно презадужена, то би је чланство у НАТО дефинитивно увело у дужничко ропство са несагледивим последицама по будућност народа.

Агресијом НАТО на Србију (СРЈ) 1999. године, НАТО је и формално напустио одбрамбени и прихватио агресивни карактер. Уследиле су интервенције и напади НАТО у Авганистану, Ираку, Либији, Малију. Настављање ланца интервенција говори да је НАТО себи присвојио право на глобални интервенционизам уз кршење основних међународних правила, од свог оснивачког акта, преко Повеље УН, до Завршног документа из Хелсинкија.



Како год је интервенисао, НАТО је остављао за собом хаос, економску и социјалну катастрофу, грађанске међуетничке и међуконфесионалне сукобе, сепаратизам, тероризам, и организацију криминала. НАТО ни на једној тачки планете није довео до стабилности, бољег живота, демократије или поштовања основних људских права.

Шта је НАТО оставио на Балкану и у Европи након агресије против Србије (СРЈ) 1999? Прво, око 4.000 убијених и око 8.000 рањених, од чега су преко 2/3 цивили. Друго, око 250.000 Срба и других неалбанаца протераних у етничком чишћењу са Косова и Метохије који, ни 14 година после агресије, немају могућности да се слободно и безбедно врате у своје домове; треће, касетне бомбе и осиромашени уранијум који наставља да изазива најопасније болести људи и деформитете деце, односећи животе недужних људи; четврто, осакаћену и понижену Србију којој је силом одузета покрајина

„Агресивна“ Србија и „мирољубиви“ НАТО

Пише: Живадин Јовановић
четвртак, 12 децембар 2013 12:45

Косово и Метохија; мафијашка назови-држава Косово, која остаје дугорочни извор нестабилности, тероризма и организованог криминала у Европи; шесто, милитаризацију Балкана и Европе где се данас налази више страних војних база него у време конфронтације два војна блока и врхунца хладног рата.

Шест чланица Европске уније, нису чланице НАТО пакта и то: Аустрија, Шведска, Финска, Ирска, Малта и Кипар.



Србија није „острво у мору НАТО окружења“. Македонија, Босна и Херцеговина и Црна Гора, бар засад, нису чланице НАТО. А и да јесу, зашто би Србија била у обавези да буде у НАТО. Бивша Југославија је била окружена, са истока, чланицама Варшавског, а са запада и југа, чланицама НАТО пакта. Ипак, била је неутрална, односно, несврстана, а уједно је из блокаде изашла као земља са најбржим економским развојем у Европи, а у свету одмах после Јапана. Напослетку, Швајцарска, и Аустрија су окружене чланицама НАТО, па се не би рекло да због своје неутралности имају штету, или да су мање безбедне. Да се нису бориле за своју неутралност, да се и данас, иако под снажним притисцима, не боре, такав статус им нико не би признавао и поштовао.

Полазећи од непристрасног вредновања својих историјских искустава, као и од разумевања савремених трендова у европским и светским односима, без предубеђења и робовања петооктобарској инерцији, за Србију је најбоља опција да остане неутрална, да учвршћује своју неутралност, штавише, да неутралност подигне на ниво уставног принципа. Тиме би Србија на најбољи начин дугорочно заштитила своје интересе, осигурала извесну будућност и испоштовала демократску вољу преко две трећине својих грађана.

„Агресивна“ Србија и „мирољубиви“ НАТО

Пише: Живадин Јовановић
четвртак, 12 децембар 2013 12:45

(Аутор је председник Београдског форума за свет равноправних)